

ster ved at fremlægge dette Forslag imødekommer et Ønske hos det store Flertal i Befolkningen.

Da Menighedsraadene bortfaldt, mistede vi et Stykke folkeligt Selvstyre paa det kirkelige Omraade, og det er dette Selvstyre, som vi nu ere i Færd med at vinde tilbage. De Udtalelser, som ere faldne her i dette Ting under Forhandlingerne om Menighedsraadene, tyde godt paa, at man i dette Ting i det store og hele vil kunne enes om at bringe os paa Selvstyrets Grund igen. Selve det foreliggende Lovforslag kan jeg paa alle væsentlige Punkter yde min Tilslutning. Der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget noget, som jeg har Lyst til at fremhæve her, nemlig at det foreliggende Forslag tager ikke Sigte paa at være Indledning til en samlet Lov om Kirken, og videre, at Ministeriet har ej heller ønsket at fremsætte Forslag angaaende Kirkeraad, idet Ministeriet har den Opfattelse, at et saadant, i alt Fald for Tiden, snarere vil svække end styrke Sammenholdet i Folkekirken. Jeg er glad over denne Udtalelse om, at dette Lovforslag ikke tilsigter at være Indledning til en samlet Lov om Kirkens Forfatning, thi jeg ønsker ikke en Kirkeforfatning i den Forstand, at Gæjstligheden og Kirkefolket skulle danne som et sluttet Hele indenfor Staten, styrende paa Kirkens Omraade økonomisk og aandeligt, samtidigt med at Kirken er en Folkekirke, aaben for alle Samfundets Medlemmer, som ikke ligefrem staa udenfor. Saa længe Folkekirken bestaar, maa alle dens Anliggender afgøres af Lovgivningsmagten, der selvfølgelig derfor ogsaa til Fremme af det kirkelige Liv bør tage Bestemmelse om, hvilken Indflydelse de enkelte Menigheder bør have paa de forskellige Forhold indenfor deres eget Omraade.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte, at efter hans Mening havde den grundlovgivende Rigsforsamling, da den indsatte § 75 i Grundloven: Kirkens Forfatning bør ordnes ved Lov, temmelig sikkert tænkt sig, at der skulde være en repræsentativ Forsamling til Varetagelse af de kirkelige Forhold. Jeg tror, at dette er rigtigt, men jeg tror ogsaa, at den grundlovgivende Rigsforsamling har været saa fremsynet, at den har set, at det Tidspunkt en Gang vilde komme, da Kirken og Staten maa skilles, og at der da fra Lovgivningsmagtens Side maa træffes saadanne Foranstaltninger, at denne Adskillelse kan finde Sted, uden at der derved gaar noget i Stykker for Befolk-

ningen, pekuniært eller aandeligt, og uden at det skal medføre, at man af den ene eller den anden Grund ikke bliver i Stand til at faa den fornødne kirkelige Betjening. Hvis der altsaa var Udsigt til, at Kirken og Staten i en nær Fremtid skulde adskilles, synes jeg, der kunde være god Mening i, om Lovgivningsmagten tog Sigte paa at hidføre saadanne Foranstaltninger, at Menighederne kunne blive i Stand til enten helt eller delvis samlede at styre deres egne Forhold paa forskellige Omraader. Men selv om jeg tror, at en saadan Adskillelse af Kirke og Stat en Gang vil komme, er der i hvert Tilfælde ingen Udsigt til, at den i en overskuelig Fremtid vil finde Sted, og derfor vilde der heller ikke efter min Mening nu være nogen rigtig Plan i et Lovgivningsarbejde, der i særlig Grad tog Sigte paa en saadan Adskillelse, og det vilde man gøre ved nu at fremkomme med Forslag til en Kirkeforfatning eller blot til en Kirkedag eller et Kirkeraad, hvad man nu vil kalde det.

Et Kirkeraad skulde være en om end ikke besluttende saa dog raadgivende Forsamling, der kunde blive et Talerør for Folkekirken overfor Lovgivningsmagten. Men et saadant Kirkeraad vilde efter min Mening ikke give det rette Udtryk for de Stemninger og aandelige Bevægelser, der ytre sig i Menigheden. Det vilde i hvert Fald give dem et for ensidigt Udtryk, selv om det blev sammensat efter mere frisindede Principper end det Kirkeudvalg, vi fik i 1903. Men selv om et Kirkeraad under de nuværende Forhold og under den bestaaende Folkekirke selvfølgelig kun skulde være raadgivende overfor Lovgivningsmagten, der sikkert ikke giver Slip paa Retten til at træffe afgørende Beslutninger i Forhold vedrørende Folkekirken, vilde det, at der var en saadan Forsamling, dog ofte føre til Rivninger og uheldige Forhold indenfor Menighederne og imellem de forskellige kirkelige Retninger, hvis Lovgivningsmagten ikke vilde fremme Forslag, der vare fremsatte af et saadant Kirkeraad. Derfor er jeg fuldt ud enig med den højtærede Minister i, at Oprettelsen af et Kirkeraad nu snarere vilde svække end styrke Sammenholdet indenfor Kirken. Et Kirkeraad eller en Kirkedag, hvad man nu vil kalde det, hører egentlig kun hjemme i en fri Kirke og ikke i en Folkekirke som vor. Thi denne Folkekirke, som vi nu en Gang have, staar i Virkeligheden med fast Rod i Befolkningen. Derfor skulle vi søge at skabe saa gode og saa frie Forhold indenfor dens